

LATİFE TEKİN • Aşk İşaretleri

LATİFE TEKİN 1957 yılında Kayseri'nin Bünyan kazasına bağlı Karacafenk köyünde doğdu. Dokuz yaşında ailesiyle İstanbul'a geldi. İlk kitabı *Sevgili Arsız Ölüm* 1983 yılında çıktı. Ardından *Berci Kristin Çöp Masalları* (1984), *Gece Dersleri* (1986), *Buzdan Kılıçlar* (1989), *Aşk İşaretleri* (1995), *Ormanda Ölüm Yokmuş* (2001), *Unutma Bahçesi* (2005) (Türkiye Gazeteciler Cemiyeti 2006 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü) ve *Muinar* (2006) adlı romanları yayımlandı. Değişik üslubu ve yaklaşımıyla 1980 sonrası edebiyatın önde gelen isimlerinden biri olan Latife Tekin'in romanları İngilizceden Farsçaya pek çok dile çevrildi.

Metis Yayınları, 1995 (2 baskı)

Everest Yayınları, 2003-2010 (2 baskı)

İletişim Yayınları 1845 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 259

ISBN-13: 978-975-05-1149-3

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

KAPAK TASARIMI Gürel Yontan

KAPAK UYGULAMA Suat Aysu

KAPAK RESMİ Gürel Yontan

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Arzu Nilay Kocasu

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

LATİFE TEKİN

Aşk İşaretleri

Ali'ye...

Elimde bir aşk kitabının hayalî ağırlığı var. Kuvvetli bir his, tam bir saflıkla bu ağırlığın üstüne eğilmemi söylüyor.

Birden, ışıksız bir sadelik doğuyor yüzüme. Ruhumda merhamet ve kederin hıştırtısı. İçimde hâlâ kelimeler yoluyla canlanmak isteyen bir hayatın olması garip.

Parlayan iyiliğimdir bu. O güzel hatıra. Bir noktadan savrulmuş ışık tozları. Her sözün binlerce defa kırılarak yansıdığı boşlukta şeklini araması hazin görünüyor bana.

Hayatın tadını, kokusunu taşıyan şeyin sessizlikten yükseldiğini unutmak doğru değil. Şu öylece duran, cevaplanmamış dilsizleşme, susma çağrısı!.. Kendimizi ortaya koymaya uğraşırken, kalbimizi tarifsiz acılara boğan... İfadesini bulmuş en mükemmel eserde bile vicdanımızı yaralayan bir giz yok muydu? Sessizliğe kavuşmayı arzulayan bir iç çekiş.

Kimi hikâyeler ta uzaklardan gelir. Aslı olmayan bir yerden. Gerçekte yenilmiş olarak. O vakit umutlanmalı herkes. Sırlarımız aydınlanacak!

Kuşların ötüşü sessizliği çoğaltır. Irmağın akışı. Ağaçların, otların hışırtısı da öyle. Rüzgâr sessizlikle uğuldar.

İnsanın konuşması?

Varlığımızdaki güzel susuşa yüz çevirip ruhunuzun bütünlüğünü koruyan sessizliğe ihanet ettiniz mi? İnsanın körlükle kendini kurcalarken uyumunu yitirmesi ne acı şey değil mi? Ömrümüz azap içinde çürüyüp gidecek. Saklamaya gerek yok. Büyü bozuldu. Ölene dek elimizde kirli donlarla gezmeye mahkûm olduk.

Artık karıncalar bizi duymuyor.

Safliktan eser kalmamış. Uykuyla uyanıklık arasında çektiğim üzüntüyle eğiliyorum elimdeki ağırlığa. Issız gecelerin, uçup giden yankıların katında itibarı olmayan bir hikâye bu. Kahramanları, düşmüşlük hissiyle solmuş. Bilinmez pırılıtların dokunuşuyla. “Ezelerde ve ebediyette konuşma yoktur.” Düşündüm ki beni onlara bağlayan zihnimdeki gürültüdür. Kendime çekildikçe, sustukça güçleniyor. İyiliğim boşlukta ümitsiz bir yansıma. Kader çoktan varlık kazanmış. İşittiğim... ölümlü sözler.

Onun maceralı sesi beni sardıktan sonra, içinde eridiğim aydınlık, kelimeler yoluyla keşfedilecek manalı bir âleme dönüştü birden. Dünya ve üstündekiler. İşte, her şeyden ayrı, büyüleyen bir yüz vardı. Koyu gözlerinde kuruntulu bir ifade. Söyleyen ağzıyla cisimleşmiş.

Gençlikleri, çaresizlikleriyle bana benzeyen, aynı hayret-

le uyanmış başkaları gibi, herkese bağışlanmayan bir anlayışın ona bağışlanmış olduğuna inandım, onun diline sığındım ben de.

Hayır. Sesinin dalgalarına düşüncesiz bırakmıştım kendimi. Soluğu öylesine güçlüydü ki. Üfleyip estirdiği hava varlığımın derinliklerine doğru akıyor... anlattıklarını ruhumla işitiyordum sanki. İnsan kaderini vaat eden kişiyle karşılaşır da onu saflıkla, merakla dinlemez mi?

Sırrına, her şey yaşanıp bittikten sonra erebildiğim gizli gülüş yüzümde canlanıyor. Ansızın, alaycı bir hayal gibi. İçimizin boşluğundan yansıyan ışınları, önyargı gücüyle kırdığını anlamak neyi değiştirir? Gözlerim gözleriyle dolduğu an, sonsuzluktan çıkaran çekici bakışıyla ömrüm işaretlenmiş.

Onu gördüğüm, cümlelerine kapıldığım günü unutmam imkânsız. Soğuk, fırtınalı bir hava. Rüzgâr, gücünü ta derinden duyurarak esiyor. Sirtında siyah, eski bir palto. Elindeki plastik kutudan bir koku yayılıyor... tatlı, yapay bir koku. Hava saçlarımın arasında inliyor. Umursamıyorum. Onda doğaüstü bir güç var. Ucuz bir araba kokusunu ümitsizce kapanmış güneşten, kükreyen rüzgârdan daha önemli kılabiliyor!

Dilinin görünmez ışığıyla büyülenip içine düşeceğimiz havai tuzağımı örüyor! Varlığının nedeni bu.

Kokuyu, ani bir arzuya kapılıp geceleyin bir taksiden çalmış. İmalı, çarpıcı sesiyle, yüksek titreşimler yayarak öyle bir anlatıyor ki, alelade bir kutu, mucizeli bir kutuya dönüşüyor elinde. Sanki hayatın bütün anlamı onda toplanmış. Doğaya, insana ait ağırlıkların içinde eridiği benzersiz bir koku bu.